

Ἐκεῖ ὅπου τὰ κύματα ἀφρίζουν στ' ἀκρογιάλι,
ὅπου ὁ κάμπος ἀνοικτός ξαπλώνεται μπροστά τους,
ὅπου κοιμάται ἤσυχα ὁ Καραϊτικός καὶ ἄλλοι,
πού μιά φορά κυνήγησαν τοὺς Τούρκους τ' ἄλογά τους,
ἐκεῖ ἐστῆσαν φοβερόν ἀγῶνα ἰππικῆς,
καὶ θεὸς νὰ τρέξουν μερικοὶ ἰππῶται τῆς φακῆς!

Δὲν εἶνε Ἕλληνες αὐτοί, οὔτε Ρωμηοὶ δὲν εἶναι·
ἢ γλώσσα τους ἑλληνικὴ μιά λέξι δὲ λαλεῖ·
ἂν δὲν πιστεύης, ἄκουσε πῶς ὀμιλοῦν καὶ κρίνε :
Mōn koloréll!—*Ὁ, μὲν ἀμί, οὐ ἔλα Κοραλί;*
Κ' ἐνῶ γιὰ τὴν φοράδα του ὁ *Koloréll* ρωτάει,
αὐτὸς γιὰ τὴν γυναῖκά του νομίζει. . . κ' ἀπαντάει.

Καὶ ὅμως ἰπποδρόμια τὴν ἑορτὴν βαφτίζουν,
κ' ἑλληνικαῖς ἰσ τὸ Φάληρο σημαῖαις ἀνεβάζουν,
ἐνῶ οἱ *ζέντελιμαρ* αὐτοὶ πολὺ καλὰ γνωρίζουν
πῶς οἱ σημερινοὶ Ρωμηοὶ ὅλα αὐτὰ τὰ βράζουν,
ὅτι δὲν δίδουν δυὸ λεφτά γιὰ τὰ προγονικά τους,
κ' εἶναι ποῦ γνήσι' ἀπ' αὐτοῦς πολὺ τὰ ἄλογά τους.

—Τὸ ἄλογό σου-Δαγοβέρ!--Πατήρ του;-ὁ Μαχμούτς!
—Καὶ μήτηρ του;-ἡ Σεραφεῖμ!-Πάππος του;-ὁ Φαφούτς!
Ἄν θέτε καὶ τὸν πρόπαππο, κ' ἀκόμη τὴν προμάμη,
ἀλλὰ θὰ πῆτε ὅλ' αὐτὰ κάνεις τί νὰ τὰ κάμη;
Φθάνει μόνο νὰ μάθετε πῶς εἶναι εὐγενῆς
ράτσα ἀρχαία σύγχρονος μὲ τοὺς ὁμογενεῖς.

Νὰ, βγαίνουνε χρωματιστοὶ ἰππῶται ἀρλεκίνοι,
καὶ μέσ' τὸ κύκλο μπαίνουνε τοῦ φοβεροῦ ἀγῶνος·
κ' ἐνῶ ὁ ἕνας ἀρχινᾷ ἔτσι κ' ἄλλῶς νὰ κρίνη,
εἶπα κ' ἐγὼ νὰ βόισκονταν ἐκεῖ κανένας ὄνος,
καὶ πρὶν νὰ δώσῃ ὁ ἀρχηγὸς τὸ πρόσταγμα προφθᾶση,
φτερά νὰ κάμη ἀετοῦ καὶ νὰ τοὺς ξεπεράσῃ.

— Ἐδῶ κάτω, ἀπεκρίθη ἡ κόμησσα, ἔλατε, ἀγαπητὴ
μοι Κλεμεντίνη, ἔλατε, θὰ τὴν ἐπανεύρωμεν καὶ πάλιν.

Ἡ κυρία Δέ-Σιμαίτζ ἐγερθεῖσα ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ κ. Δέ-Βιολαῖν, πάντες δὲ ἔσπευσαν νὰ καταβῶσιν. Ἡ Ἐρριέττη ἦτο πλαγιασμένη ἐπὶ παχέως στρώματος χλόης, ὁ δὲ Λυκογιάννης γονυπετῆς παρ' αὐτῆς, μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀκτινοβολοῦντας, ἀπῆλαυε τῆς θεᾶς αὐτῆς ἐν ἐκστάσει διατελῶν. Ἡ νεάνις ἀνεζωογονήθη μετ' οὐ πολὺ ὑπὸ τῆς θερμότητος τῶν φιλημάτων τῆς μητρός της, μόλις δ' ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὸ βλέμμα της προσήλωθη ἐπὶ τοῦ ἀκτινοβολοῦντος προσώπου τοῦ σωτήρος της, ὅστις ἔρριψεν εἰς τὰ ὀπίσω τὴν μακρὰν κόμην του.

— Λυκογιάννη! Λυκογιάννη! ἐπεφώνησεν ἡ νεάνις.

Ὁ ἀγριάνθρωπος, ὅστις ἤσθάνθη εἰσθῶν ἐν αὐτῷ ἀγνωστόν τι ὅμοιον φλέγοντι πυρὶ, ἠγέθη ἀποτόμως ὥσει ὑπὸ ἑλατηρίου κινήθεις, ὀλόκληρον τὸ σῶμά του ἐταράχθη.

— Ναι, ἀγαπητὴ μοι, ἔλεγε ἡ κυρία Δέ-Σιμαίτζ, ὁ Λυκογιάννης, αὐτὸ τὸ γενναῖο παλληκάρι, σὲ ἔσωσε!

— Ναι, ναι, ἐνθυμοῦμαι, ἐνθυμοῦμαι, εἶπεν ἡ Ἐρριέττη, τοὺς ὀφθαλμοὺς διαρκῶς προσηλωμένους ἔχουσα ἐπὶ τοῦ σωτήρος της, ἐπὶ τῶν παρεῖων τοῦ ὁποίου ἀνήλθεν αἰφνιδίως τὸ ἐρῦθημα. Αἱ λοιπαὶ νεάνιδες ἐξήταζον τὸν ἀγριάνθρωπον μετὰ περιεργείας καὶ μετὰ ζῶηρον ἐνδιαφέροντος. Ἡ κόμησσα τῷ ἀπῆθύνηθε θερμὰ συγχαρητήρια, εἰς δὲ δὲν ἐ-

Γιὰ δέ τους, τρέχουν, χάνονται καὶ ξεπετοῦν θαρρεῖς, νομίζεις πῶς στὴ γῆ ἀκουμπᾷ ἡ δόλια τους κοιλιὰ, τώρα περνᾷ ὁ καρῶς καὶ τώρα ὁ ψαρῆς, καὶ μέσ' τὴν κοσμομυριγγιά μιά δὲν ἀκοῦς μιλιὰ· μὰ τέλος ἕνας μοναχὸς στὸ στήλο φθάνει πρῶτος, καὶ χιλιάδες ξεφωνοῦν οὐρὰ! ὁ. . . ὁ Δὸν Κισῶτος.

Καὶ τρέχουνε, καὶ σταματοῦν, καὶ πάλι ξανατρέχουν κ' ἰδρόνουνε τὰ ἄλογα καὶ οἱ ἰππεῖς ἰδρόνουν. . . Χειρακροτοῦνε οἱ ρωμηοὶ ἀπὸ δουλειᾶ δὲν ἔχουν, μὰ πάλι οἱ ἰππῶται μας σὲ λίγο τὸ φουσκόνουν! Κι' ἰδρόνοντας καὶ τρέχοντας, καὶ ἔτσι τύρι-λύρι Ρωμηοὶ μου, ἐτελείωσε κ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι!

Νεφελέτζ.

ΠΩΣ ΑΠΟΣΟΒΕΙΤΑΙ Η ΕΥΛΟΓΙΑ

I

Διατρίβων ἐν Τριπόλει πρὸ δεκατριῶν περίου ἐτῶν ἀπὸ τῆς βαθείας ἄλγους τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν :

Πρὸς τὸν γραμματεῖα τοῦ βασιλέως κτλ.

Τρίπολις, 10 Σεπτεμβρίου 1871.

Ἄνταῦθα ἡ νόσος εὐλογία ἔλαβε φοβεράν ἐπίτασιν καὶ

φαίνεται ἐντελῶς ἀναίσθητος, καίπερ μὴ ἐννοιῶν ἐντελῶς αὐτά.

— Λυκογιάννη, εἶπεν ὁ κ. Δέ-Βιολαῖν, λαθῶν τὴν χεῖρα αὐτοῦ, πρέπει ν' ἀφήσῃ πλέον αὐτὴν τὴν ἐλεεινὴν ὑπαρξίν σου εἰς τὰ δάση ἢ σημερινὴ καλὴ πρᾶξις σου ἀξίζει γενναίαν καὶ ἀνταξίαν ἀμοιβῆν. Ὅλοι μας ἐνδιαφερόμεθα περὶ σοῦ, θέλομεν τὸ καλόν σου, τὴν εὐδαιμονίαν σου. . . . Λυκογιάννη, θὰ ἔλθῃς μαζί μας.

Ἐκ τῆς φωνῆς τοῦ κ. Δέ-Βιολαῖν καὶ τῆς εὐγλώττου ἐκφράσεως τῆς φυσιογνωμίας του, ὁ Λυκογιάννης ἐμάντευσε τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων του, ἀπομακρυνθεὶς δὲ κατὰ τι ἀποτόμως, ἔσεισε τὴν κεφαλὴν, ἐθλιψε τὴν καρδίαν του δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, ἀφῆκε βαθὺν στεναγμόν, εἶτα ὤρμησε πηδῶν διὰ μέσου τῶν βράχων καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

— ὦ! μαμά, μαμά, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Δέ-Σιμαίτζ μετὰ θλιβεροῦ ὕφους, δὲν θέλει οὔτε καν νὰ τὸν εὐχαριστήσωμεν!

II.

ΕΡΩΣ ΑΓΓΙΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ἡ συνάντησις τοῦ Λυκογιάννη μετὰ τῆς δεσποινίδος Δέ-Σιμαίτζ, τῆς ὁποίας τὴν ζῶην ἔσχε τὸ εὐτύχημα νὰ σώσῃ, ὑπῆρξε μέγα γεγονός ἐν τῷ βίῳ του, μίᾳ ἐσωτερικῇ πρό-

νοί προσβαλλόμενοι πολλαπλασιάζονται καθ' ἑκάστην. Εἶναι βέβαιον, ὅτι αἱ ἀρμόδιαι ἀρχαὶ φροντίζουσιν ἐκ τῶν ἐπνότων νὰ ἐνοικιάζωσιν οἰκίας, ὥστε ν' ἀπομονώσιν τοὺς ἀσθενεῖς, ἀλλὰ τὸ ζήτημα εἶνε νὰ ἐξαλειφθῇ τὸ κακόν, εἰ δυνατόν, καὶ διὰ τοῦτο εἶμαι τῆς ἰδέας :

»α') Ν' ἀποσταλῶσι, ὅσον οἶον τε τάχιον καὶ ὅσῳ δυνατόν πλειότεροι ἰατροὶ με δαμαλίδα, ὥστε νὰ ἐμβολιάσωσιν ἀνεξαιρέτως τοὺς ἐν τῇ πόλει καὶ τὰ περίξ χωρία μὴ ντοιούτους.

»β') Ἐπειδὴ κατὰ πᾶν σάββατον γίνεται τὸ σύνθηες παζάρι εἰς τὰς δύο τῆς πόλεως πλατείας καὶ συσσωρεύονται ἐξ ὅλων τῶν χωρίων ἄνθρωποι διὰ τὰς συναλλαγὰς ντὴν νὰ ἐμποδισθῇ, εἰ δυνατόν, τὸ τοιοῦτον διοικητικῶς μὲχρι τῆς ἐξαλείψεως τῆς νόσου.»

»Καὶ ἄλλοτε (1) ὅτε ἐνεκα τῆς ἐν Κρήτῃ ἐπαναστάσεως ἐλήφθη μέτρον καὶ τὰ πλοῖα τῶν συμμαχικῶν δυνάμεων νμετέφερον ἐκείθεν εἰς Πειραιᾶ γυναικόπαιδα πρὸς διάσωσιν, ἔπειδὴ συγχρόνως τότε τὸ ἐν Κρήτῃ ἐνσκήψαν νόσημα τῆς εὐλογίας, ἀνεφάνη εἰς μεταφερθείσας καὶ διασκορπισθείσας Κρητικὰς οἰκογενεῖας ἐν ταῖς ἐπαρχίαις πρὸς συντήρησιν, παρουσιασθεῖς εἰς τὴν Α. Μ. τὸν βασιλέα, τὸν παρρεκάλεσα διὰ νὰ μὴ γεμίση τὸ κράτος εὐλογιώντων διὰ τῆς μεταδόσεως—καθόσον πουθενά, ὡς νὰ ἤμεθα ἄγριοι, ἢ δὲν εἶναι ἐμβολιασμένοι—νὰ διατάξῃ, ὅπως αὐθωρεῖ, ἅμα ντῆ ἀφίξει πλοῦ εἰς Πειραιᾶ, φέροντος Κρητικὰς οἰκογενεῖας, μεταβαίνωσιν ἐξ Ἀθηνῶν ἰατροὶ καὶ ἐμβολιάζωσι νπάντας τοὺς ἐν τῷ πλοίῳ Κρήτας, ὅς νὰ θέτωσιν εἰς ὀκταήμερον ἀθαρσιν καὶ κατόπιν σκορπίζωσιν εἰς τὰς ἐπαρχίας, ὥστε νὰ μὴ μεταδοθῇ τὸ μόλυσμα καὶ συγχρόνως ἐκείναι αἱ ἀτυχεῖς οἰκογενεῖαι νὰ μὴ ὑποφέρωσι, μόλις σωζόμεναι ἐκ τῆς σφαγῆς καὶ τῶν περὶπετειῶν καὶ

(1) Ἐκτοτε ἀπὸ τοῦ 1868 χρονολογεῖται ἡ νόσος εἰς τὸ Κράτος.

νὰπὸ ἕτερον κακόν. Καὶ ὁ βασιλεὺς τὸ παρεδέχθη ἀσμένως καὶ διέταξε τότε διὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν, ὅπως νληρθῇ πρόνοια. Ἐς σὴν λοιπὸν καὶ ἦδεν διὰ τῆς μερίμνης του, οὐχὶ μόνον τὴν Τρίπολιν, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸν νομόν, διότι καὶ εἰς τὰ περίξ χωρία ἀνεφάνη ἡ νόσος.

»Εἶναι λυπηρὸν ἀληθῶς σήμερον, ὅτε πασίγνωστον εἶναι ντὸ προληπτικὸν μέσον, ἡ εὐλογία νὰ κάμνη θύματα.

»Δέχθητε κτλ.

Ἐολος φίλος.»

II

Τοιαῦτα ἐπροτεῖναμεν ἕκτοτε—καὶ ἴσως ἢ μᾶλλον βέβαιον, ἂν ἐλαμβάνοντο τότε σύντονα μέτρα, δὲν θὰ εἶχον σήμερον αἱ οἰκογενεῖαι σύνοικον τὴν ἐπάρατον νόσον—ἀλλὰ δὲν ἐδόθη δυστυχῶς οὐδεμία προσοχὴ εἰς ἐπιστολὴν μὴ οὔσαν πολιτικὴν, διότι ἐδῶ δὲν ἐννοοῦν ποτὲ νὰ προλάβουν, καὶ τί ἐστὶ **κοινωνικὴ διοίκησις**, μολονότι δὲν ἐννοοῦν καὶ τὴν **πολιτικὴν διοίκησιν** ἀκόμη, τὴν ὁποῖαν πιστεύουν ὅτι συνίσταται εἰς τὸ διορίζω, παῦω, μεταθέτω, σπαταλῶ διὰ τὰ προσθέτω φόρους ἐπὶ φόρων, τοὺς ὁποίους πληρώνουν ἰγγογγύστως, ἐλπίζοντες πάντοτε βελτίωσιν, οἱ δυστυχεῖς συμπολιταί, ἐνῶ ἀσυνειδήτως δὲν λαμβάνεται ποτὲ φροντίς, καὶ σήμερον ὡς ἐκ τῆς ἐγκληματικῆς ἀπροβλεψίας μας εἰς ὅλα καὶ ἡ φοβερά αὕτη ἀσθένεια, μεταδοθεῖσα βαθμηδὸν παντοῦ, οὐχὶ μόνον θερίζει δωρεάν, ἀλλὰ καὶ κατέστη ἐνδημικὴ, καὶ διὰ τοῦτο ἡμεῖς, μὴ ἀπαυδοῦντες, διότι πονοῦμεν, ὑψοῦμεν καὶ πάλιν φωνῆν καὶ προτεῖνομεν τὰ ἀκόλουθα μόνα σωσθῆναι μέτρα :

Πρῶτον, ὅπως, ὡς εἶδεν ὁ ἀναγνώστης, ἀπὸ τῶσων ἐτῶν ἐζητοῦμεν ἵνα ἀποσταλῶσιν ἰατροὶ μετὰ δαμαλίδος εἰς τὰς ἐπαρχίας, ἀλλ' εἰς μάτην, διότι τὸ ἰατροσυνέδριον καὶ τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν, ὧν ἦτο καθήκον, ἤμέλεισαν καὶ δὲν ἐπρομηθεύθησαν ἐπαρκῆ δαμαλίδα, ἀφῆκαν δὲ τὸ δι-

πον τινα ἐξέγερσις. Καὶ ὄντως ἕκτοτε ἀρετὰ πολὺ εἶχε μεταβληθῆ καὶ στιγμιαία σχεδὸν μεταμόρφωσις ἐτελέσθη ἐν αὐτῷ δὲν ἦτο πλέον ὁ ἴδιος καὶ τοῦτο τὸ ἠσθάνετο. Ὑψίστατο παντοσείδεις συγκινήσεις ἀγνώστους ἕως τότε καὶ τὰς ὁποίας δὲν μ'ποροῦσε καὶ ὁ ἴδιος νὰ ἐννοήσῃ. Μεγάλῃ θλίψις, μαύρῃ μελαγχολίᾳ τὸν ἐκυρίευσαν. Καὶ ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται καὶ ὁ ἴδιος τὴν λυπηρὰν του θέσιν. Ὅσακις ἔβλεπε τὴν εἰκόνα του ἀντανακλωμένην ἐντὸς τοῦ διαυγοῦς ὕδατος, ἀνετριχίαζε ἀπὸ συγκίνησιν καὶ ἡ συγκίνησις αὐτῆ ἦτο ἓνα αἶσθημα αἰσχύου. Ναι, ὁ δυστυχὴς, ἠσχύνετο διὰ τὸν ἑαυτὸν του, περιεφρόνει τὴν δύναμιν καὶ τὰ λοιπὰ φυσικὰ πλεονεκτήματά του, καὶ τίποτε ἄλλο δὲν ἔβλεπεν εἰμὴ τὴν ἠθικὴν κατάπτωσιν, ταπεινώσιν καὶ εὐτέλειάν του. Αὐταὶ αἱ σκοτεινὰ σκέψεις τὸν ἀπερρόφουν, τὸν ἐνανούριζον, τὸν ἀπεκοίμιζον.

Μιὰ μελωδικὴ φωνὴ ἀντηχοῦσε εἰς τὰ ὦτά του ἦτον ἡ φωνὴ νεάνιδος, ἡ φωνὴ τῆς Ἐρριέτης δὲ-Σιμαίξ. Αἰωνίως ἤκουσε τὰς ἐπιφωνήσεις Λυκογιάννη! Λυκογιάννη! . . . Ἦτο τὸ ὄνομά του, τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον ἐκείνη τὸ ἔδωκεν ὁ Λυκογιάννης ἦτον αὐτός. Ἡ ὠραία νεᾶνις τὸν παρετήρει με τοὺς μεγάλους, γλαυκοὺς καὶ ἀκτινοβολοῦντας ὀφθαλμοὺς τῆς, ὡς δὲ κάτωθεν τοῦ βράχου, οὕτως ἠσθάνετο εἰσδύουσαν ἐν αὐτῷ τὴν φλόγα τοῦ εὐγνώμονος τούτου βλέμματος, ὅπερ τόσον ἀλλόκοτον ἐντύπωσιν τῷ ἐνεποίησε. Τὸ ὄνειρόν

του δὲν τὸν ἠπάτα, διότι πράγματι ἦτον ἡ Ἐρριέτη κα οὐχὶ ἄλλη τις νεᾶνις ἢν τῷ παρίστα.

Ἐπαξ μόνον τὴν εἶδεν, ἀλλὰ μετὰξυ χιλίων ἠδύνατο νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ, διότι ἡ εἰκὼν τῆς βαθέως ἐνεχαράχθη ἐν τῇ καρδίᾳ του. Ναι, ἡ νεᾶνις αὕτη, ἥτις τὸν ἐπλησίαζεν ἐλαφρῶς, ἵνα μὴ τὸν ἐξυπνήσῃ, ἥτις ἐκυπτεν ἐπὶ τῆς κλίνης του, τῆς ὁποίας ἡ φωνὴ ἐμελώδει εἰς τὴν ἀκοήν του, καὶ οἱ λεπτοὶ βόστρυχοις ἐθώπευον τὸ πρόσωπόν του, ἡ νεᾶνις αὐτῆ ἦτον ἐκείνη τὴν ὁποῖαν ἔσωσεν, ἐκράτησεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἐσφιγξεν, ἐπὶ τοῦ στήθους του, καὶ τῆς ὁποίας ἡ καρδιά ἐπαλλε πλησίον τῆς ἰδικῆς του. Ἐνόμιζεν ὅτι ἠσθάνετο ἔτι τὴν ὠραίαν κεφαλὴν τῆς σπτηριζομένην ἐπὶ τοῦ ὤμου του, τὴν κόμην τῆς ἐπὶ τοῦ τραχήλου του, τὰ χεῖλη τῆς θίγοντα τὴν παρεῖάν του. . . Καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἀκαταπαύστως τῷ ἐφαίνετο, ὅτι ἀνέπνευε τὸ γλυκὺ ἄρωμα τῶν μενέξεδω, τοὺς ὁποίους ἔφερον ἡ Ἐρριέτη ἐπὶ τῆς κόμης τῆς. Ἰδοὺ διατὶ ὁ δυστυχὴς Λυκογιάννης μετεβλήθη τόσον, ὥστε δὲν ἀνεγνώριζε πλέον τὸν ἑαυτὸν του. Τὴν ἡμέραν ἢ τὴν νύκτα, ἐξυπνος ἢ κοιμώμενος, διαρκῶς ἐσυλλογιζετο τὴν δεσποινίδα δὲ-Σιμαίξ. Ὁ δυστυχὴς Λυκογιάννης ἦτον ἐρωτόληπτος, δι' ἐνὸς μόνου βλέμματος γεννηθέντος τοῦ ἔρωτος ἐν τῇ καρδίᾳ του. Καὶ ὁ δυστυχὴς οὐδόλις ἀμφέβαλλε περὶ τῆς ἰσχύος τοῦ ἀγνώστου τούτου πράγματος, ὅπερ τὸν κατετάρασσα καὶ ἐξήγειρεν ἐν αὐτῷ συγχρόνως ἀπειρίαν ἰδεῶν, συγκεχυμένων μὲν εἰσέτι καὶ σκοτει-

καίωμα άνεξελέγκτως εἰς ἐμπόρους νὰ προμηθευθοῦσι τοιαύτην, καὶ ὡς ἐκ τῆς μὴ εἰδικότητός των ἐπρομηθεύθησαν νόθον—πρὸς Θεοῦ ποῦ εὐρισκόμεθα—καὶ τὴν ὁποῖαν ἐν τούτοις ἐπώλησαν καὶ ὑπερτιμημένα, ὅπως καὶ ἄλλοτε, λέγομεν, ὑψώσαμεν φωνὴν, καὶ ἤδη συνιστῶμεν εἰς τὴν κυβέρνησιν νὰ προμηθευθῇ ὅσον τὸ δυνατόν τάχιον δαμαλίδα γνησία καὶ ἄφθονον—καὶ δύναται ἐντός μηνός—ν' ἀποστείλῃ δὲ ταύτην ἀναλόγως καὶ εἰς τὰ ἀπώτερα χωρία **δωρεάν**, διὰ νὰ μὴ ἀκούη αἴφνης τις π. χ. ὅτι εἰς τὸ χωρίον Γκορτζᾶ τῆς Ἀκαδεαίμονος ἐκ διακοσίων ἀγγελομόρφων τέκνων, ἐκτός τῶν μεγάλων, ἀπέθανον, ἐνσηψάσης τῆς νόσου, ἐβδομήκοντα, καὶ ὄχι μόνον δαμαλὶς δὲν ὑπῆρχεν, ἀλλὰ οὐδ' ἰατρὸς ἐφάνη, διὰ νὰ μὴ βλέπῃ τις, λέγω ἐν Γορτυνίᾳ καὶ παντοῦ νεάνιδας χθὲς σὺν τὴν δροσιᾶν καὶ σήμερον βλογοκομμένας.

Ἐκτὸς τούτου προτείνομεν :

Νὰ κηρυχθῶσιν εἰς οἴονεὶ ἀποκλεισμὸν αἱ ἐπαρχίαι καὶ αἱ μεγαλοπόλεις μεταξὺ των καὶ ἀμοιβαίως, καὶ κυρίως ὁ Πειραιεὺς, εἰς ὃν ὑπὲρ ποτε χορεύει σήμερον ἡ εὐλογία καὶ εἰς ὃν ἀπὸ τοῦ 1867 εἶνε πάντοτε ἡ ἐστία αὐτῆς, εἰς ἀποκλεισμὸν, λέγω, διοικητικόν, ὥστε νὰ μὴ δύναται τις νὰ μεταβαίνει ἢ ἀπέρχεται ἄνευ ἐγγράφου ἀδείας τοῦ ὑγειονομικοῦ σταθμοῦ, εἰς ὃν νὰ ἐνδεικνῆ ὅτι ἐμβολιάσθη τοῦλάχιστον πρὸ μηνός.

Νὰ προσκληθῶσι συγχρόνως οἱ πολῖται πρὸς ἐμβολιασμὸν δωρεάν καὶ ἐντός ὀρισμένου χρόνου ἀπὸ τῆς ὅσον τάχιον ἐπειγούσης ἀποστολῆς καὶ ἐμφανίσεως ἐμβολιαστοῦ. Ὁ δὲ μὴ ὑπακούσας νὰ καταδικῶνται ἐπὶ μεταδόσει μολυντικῆς νόσου, ὡς ἐπιδηκτικὸς τοῦ νοσήματος, συλλαμβανόμενος δὲ νὰ ἐμβολιάζηται διὰ τῆς βίας, νὰ κλείπεται ἐπὶ μῆνα εἰς λοιμοκαθαρτήριον, ἕως οὐ ἐντελῶς ἀναπτυχθῇ ἡ δαμαλὶς καὶ ποτισθῇ τὸ σῶμα καὶ κατόπιν νὰ παραπέμπεται εἰς τὴν εἰ-

σαγγελίαν διὰ νὰ ὑποστῇ τὰς συνεπειὰς τῆς παραβάσεώς του.

Μὴ μὲ εἶπτε ἀπαιτεῖται εἰδικὸς νόμος, διότι ἀφ' οὗτου ἤρχισαν νὰ γίνωνται νόμοι ἐπὶ νόμων, ἡ παρανομία καὶ ἡ παραλυσία ὑψώσαν κεφαλὴν. Ἐννοήσατε μᾶλλον τὸ ὀρθὸν καὶ δίκαιον, διότι δὲν εἶναι δικαιοτέρος νόμος, ἀπὸ ἐκείνον ὅστις διδάσκει, ὅτι ἕκαστος μὴ ἐμβολιαζόμενος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ γείνη, προσβληθεὶς ἀπὸ μίασμα, οἰονεὶ αὐτόχειρ, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ γείνη καὶ θετικὰ δολοφόνος ἄλλων, μεταδίδων τὸ μίασμα. Καὶ διὰ τοὺς δολοφόνους καὶ μεταδίδοντας μολυντικὴν νόσον ὑπάρχει νόμος.

III

Μὴ σὰς φαίνονται δυσκολοκατόρθωτα ὄσα γράφω, διότι εἰς τὴν ἀποφασιστικὴν καλὴν διάθεσιν καὶ εἰς τὴν αὐστηρὰν ὄσφ δίκαιαν πατρικὴν διοίκησιν τὸ πᾶν εἶνε εὐκολον. Ἐκτός τούτου εἰς τὰς ἐκτάκτους περιστάσεις λαμβάνονται καὶ ἐκτακτὰ μέτρα.

— Βάρδα, σὲ λέγουν, μὴ συλλάβῃς ποτὲ ἕνα ἀποφεύγοντα νὰ ἐμβολιασθῇ ἐκ προλήψεως καὶ φανατισμοῦ, ἔστω καὶ ἂν μαινῆται ἢ ἀσθένεια, ἔστω καὶ ἂν οὗτος μεταδώσῃ τὴν ἀκόλουθον, προσβληθεὶς αἴφνης, εἰς ἕκατόν συγχωρίους τοῦ ἐπιδηκτικὸς τὸ μόλυσμα, διότι οὔτε λυσσῶντα δάκνοντα τὰς σάρκας του καὶ ριπτόμενον νὰ δαγκάσῃ τοὺς διαβάτας, δύνασαι νὰ συλλάβῃς πρὶν ἀνακράξης : σταθῆτε, κύριε, σὰς παρακαλῶ, πρὶν τῷ ἐπιδείξει ἔνταλμα συλλήψεως καὶ τῷ εἶπῃς ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου καὶ τοῦ βασιλέως σὲ συλλαμβάνω.

— *Ε! ἀρκεῖ. Οὐχὶ μόνον τὸν συλλαμβάνω, διότι τὸ ἐγκλημα εἶναι διαρκῶς ἐπ' αὐτοφόρῳ, ἀλλὰ κάμνω καὶ ὅ,τι κάμνουν οἱ συγγενεῖς, ἀφοῦ ἐξαντλήσωσι ὅλα τὰ μέσα τῆς

νῶν, πλὴν ἐτοιμῶν νὰ διαφύγωσιν ἀπὸ τοῦ σκότους τῆς διανοίας του καὶ νὰ προσλάβωσιν ὑπόστασιν. Πᾶν ὅ,τι ἔβλεπε τῷ ἐφαινετο τώρα μεταβεβλημένον, ὅπως εἶχε μεταβληθῇ καὶ αὐτός. Ὁ οὐρανός, ὁ ἥλιος, οἱ ἀστέρες, ἡ χλόη καὶ αὐτοὶ ἔτι οἱ θλιβεροὶ καὶ σιωπηλοὶ βράχοι, προσέλαβον εἰς τὰ ὄμματα τοῦ ἄλλῃν ὄψιν. Πρηγομένως οὐδέποτε νύχαιστέτο νὰ βλέπῃ τοὺς ἀστέρας, τοὺς ἀγνώστους τοὺτους κόσμους, ἀλλὰ τώρα τοὺς παρετήρει ρεμβάζων, συμμαζευμένους, ἀνίσχυος.

Ἐνόμιζεν, ὅτι κάποιαι φωναὶ τοῦ ὀμιλοῦσαν ἀπὸ μέσα ὁ θόρυβος τοῦ ἀνέμου ἐπὶ τῶν φυλλωμάτων, ὁ φλοιῶστος τοῦ ρύακος, τὸ ἄσμα τοῦ πτηνοῦ, ὁ ψιθυρισμὸς τοῦ ἐντόμου, ὅλα αὐτὰ ἦσαν φωναὶ μυστηριώδεις, ἀπευθυνόμεναι πρὸς τὸν νοῦν καὶ πρὸς τὴν ψυχὴν του. Ὅλα τὰ πράγματα τὰ ἐξήταξε τώρα διαφοροτρόπως, ὡς νὰ τὰ ἔβλεπε πρώτῃν φοράν. Ἡ καλλονὴ τῆς σελήνης, ἡ λαμπρὴ τοῦ ἡλίου, τὸ τρέμον φῶς τῶν ἀστέρων, τὸ κυκλοτερές τοῦ ὀρίζοντος τὸν ἐξέπληττον ὡς παιδίον, ὡς νὰ ἦσαν νέα θεάματα δι' αὐτόν. Καὶ αὐτὸ τὸ τίποτε τοῦ ἔκαμε ἐντύπωσιν, τὸν συνεκίνει σύσσωμον. Ἐνδιεφέρετο περὶ τοῦ μύρμηκος, σύροντος τὸ ἄχυρον, ὅπερ ἐμελλε νὰ τῷ χρησιμεύσῃ πρὸς κατασκευὴν τῆς ὑπογείου κατοικίας του· ἀφῆρετο ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους παρατηρῶν τὴν ἀράχνην ὑφαίνουσαν τὸν ἴστόν της· ἐθαύμαζε τὰς ἐπὶ τῆς χλόης στιλβούσας σταγόνας τῆς δρόσου· σταματῶν ἐνώπιον ἀνθῶν τὸ παρετήρει ἀκίνητος,

ὄνειροπολῶν. Πολλάκις σταυροπόδι καθήμενος καὶ τὴν κεφαλὴν βυθίζων ἐντός τῶν χειρῶν, ἔκλαιε πικρῶς. Αὐτός ὁ μηδέποτε φοβηθεὶς τι ἐκ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ συνειθισμένος εἰς ὄλους τοὺς ψιθύρους τοῦ δάσους, ἐφρικία τώρα ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων περίξ αὐτοῦ θορύβων καὶ συνεκινεῖτο, καὶ θὰ ἐξελάμβανε τις αὐτόν ὡς δύσπιστον καὶ δειλόν. Κατέφευγεν καὶ αὐθὶς εἰς τὸ ἐρημητήριόν του, λησμονῶν ἐν τῇ μοναξίᾳ τὰς πικρὰς του σκέψεις. Ἐπεζήτει ἐπιμόνως τὰ σκότῃ, μόνον τὴν νύκτα ἡγάπα, διότι τὸ φῶς τὴν ἡμέραν τοῦ ἔκαμνε κακόν, τὸν ἐτρόμαζεν.

Φεῦ ! ὁ Λυκογιάννης ἔγινεν ὅσον οὐδέποτε ἄλλο ἄγριος ! Δὲν μετέβαινε πλέον νὰ ἐργασθῇ καὶ νὰ διασκεδάσῃ μαζὺ μὲ τοὺς φίλους τοῦ ἀνθρακίς, οὔτε νὰ παρακαθίσῃ εἰς τὴν τράπεζάν των· μόλις ἔτρωγε διὰ νὰ μὴ ἀποθάνῃ τῆς πείνης· ὡς ἐκ τούτου ἔγινε κάτισχυος, καὶ ἐγέννα οἶκτον ἢ ὄψις του. Δὲν ἐξήρχετο πλέον ἐκ τοῦ δάσους καὶ ἐλησμονεῖ τὸν φίλον του Ἰάκωβον Γρανδὲν, ὅστις εἰς μάτην πλέον τὸν ἀνέμενεν ἐν τῷ ἀγρῷ ὅπου εἰργάζετο. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ὄλο ἐσυλλογίζετο τὴν κόρην τὴν ὁποῖαν ἔσωσεν, μίαν ἡμέραν τὸν κατέλαβε φλογερὰ ἐπιθυμία νὰ τὴν ἐπανίδῃ, καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτὴ ἐκαρφώθη εἰς τὸν νοῦν του. Νὰ τὴν ἐπανίδῃ ! νὰ τὴν ἐπανίδῃ !

(Ἀκροουθεῖ)

υπομονής, εις δυστροπούντα να λάβη τὸ ἰατρικὸν ἀσθενή τοῦ οἴκου των. Μεταχειρίζομαι, ἀφοῦ ἐξαντλήσω τοὺς εὐαγγελικούς λόγους, τὴν βίαν καὶ τὸν ἐμβολιάζω καὶ ἂν συμπέση μάλιστα να εἶναι συγγενής ἢ οἰκείος καὶ ἐπιμένων ὠθήσει ἢ δυστροπία του τὴν ἀγανάκτησίν μου μέχρι τοῦ ἀκαταλογίστου, τότε καταλαμβάνετε ὅλοι τὴ γίνεσθαι.

Μὴ σὰς φαίνωνται, ἐπαναλέγω, ἀδύνατα ὅσα γράφω, διότι εἶναι καὶ ἐντροπὴ πλέον. Πρέπει να διώξωμεν τὴν ἀσθένειαν καὶ ἐγὼ ἀναλαμβάνω τὴν ἐργασίαν πρὸς ἀποσβησὴν τῆς εἰς ὅλον τὸ κράτος καὶ τὴν ἀναλαμβάνω μετὰ πεποιθήσεως στηριζόμενος εἰς τὴν προθυμίαν τῶν φρονίμων καὶ εἰς τὴν διορατικότητά των ἐννοούντων με, εἰς οὓς συγκαταλέγεται βεβαίως καὶ ὁ ἀναγνώστης.

IV

Διὰ τοῦτο μάλιστα δημοσίως παρακαλῶ τὴν κυβέρνησιν να μὲ διορίσῃ γενικὸν ἐπόπτην κατὰ τῆς ἐπιδημίας, να μοι δώσῃ τρεῖς ἰατροὺς πληρωνομένους ἀδρῶς καὶ εἰκοσιπέντε ἀνδρας τῆς ἐκλογῆς μου ὡς ἐκτελεστάς με ἑκατοντάδραχμον μισθόν, τοὺς ὁποίους ν' ἀντικαθιστῶ ἀνεῦ ἀνωτέρας ἐγκρίσεως ἐν περιπτώσει δυστροπίας, διότι θὰ τρέχωμεν ὡς ἀγωνιάται παντοῦ καὶ πιθανὸν τίς να μὴ θελήσῃ.

— Μὴ με εἶπη τις : "Ω ! Ζητεῖς να δοθῇ δαμαλις δωρεάν, ζητεῖς ἰατροὺς καὶ φύλακας με μεγάλους μισθοὺς, ζητεῖς ὁδοιπορικά, ζητεῖς ἐκτάκτους τέλους δαπάνας, καὶ δὲν ὑπάρχει βουλή να ἐγκρίνην.

Δὲν ζητῶ ἐκτάκτους δαπάνας, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐξόδων τῆς γενικῆς ἀσφαλείας, καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ προορισμὸς τοῦ κονδυλίου τούτου ἐν τῷ προϋπολογισμῷ, καὶ οὐχὶ εἰς ἐντάλλματα φίλων ἢ ἐφημερίδων διὰ να γράψωσιν ὅτι ἡ κυβέρνησις ἔχει ὠραία μύτη.

Παρακαλῶ ἐπίσης σὺν τῷ διορισμῷ μου ὡς ἐπόπτου να μοι δοθῇ τὸ δικαίωμα, διατρέγοντι τὰς ἐπαρχίας, ὅπου παραστῆ ἀνάγκη να καλῶ τὰς δημοτικὰς καὶ λοιπὰς ἀρχὰς εἰς συνδρομὴν μου, καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀποσοβητικῶν τῆς νόσου μέτρων.

— Ἐχομεν τὴν ἐπιτροπὴν τῆς Ὑγιεινῆς, θὰ με εἶπετε ἴσως.

Καλὴ εἶνε καὶ ἡ καθήμενη εἰς τὸ δῶμά τῆς ἐπιτροπῆς τῆς Ὑγιεινῆς, ἀλλὰ διὰ τὸ μέλλον, ὅταν ἡ ἀγελάς, τὴν ὁποίαν ἠγόρασε καὶ κάμνει δοκιμὰς να κατασκευάζῃ δαμαλιδα, παράξῃ καρπούς ὥστε να προλαμβάνῃ, πλήν ! σήμερον δὲν πρόκειται να προλάβωμεν, ἀλλὰ να κτυπήσωμεν τὴν ἀσθένειαν. Λοιπὸν ἂς ἀφίσωμεν τὰς δοκιμὰς πρὸς τὸ παρὸν καὶ ἂς ἐνεργήσωμεν ὡς γράφω κατὰ τῆς εὐλογίας μὴ αἴφνης ἐφαρμοσθῆ εἰς ἡμᾶς ὁ μύθος ὅσο να διαβάσῃ ἢ ἀλεποῦ τὰ φημίδια τῆς, ἐπῆγε τὸ τομάρι τῆς ἔς τὸ παζάρι.

Ναί ! ἐνεργήσατε, καὶ ἐὰν δὲν ἀρέσκω ἐγὼ, διορίσατε ἄλλον με τὴν παράκλησιν να με παραλάβῃ ὡς ὑπρέτην του, διὰ να συντελέσω εἰς ὅ,τι δύναμαι, διότι ἐγὼ θέλω ἀποτελεσματικὴν ἐνέργειαν, καὶ οὐχὶ να βλέπω ἰατροσυνηδρία, ἐπιτροπὰς Ὑγιεινῆς, Ἐρυθρὸν Σταυρὸν ἀφ' ἑνὸς, καὶ ἀφ' ἑτέρου τύφους καὶ εὐλογίαν καὶ ἴσως αὔριον καὶ παύωλην, ὡς ἐκ τῆς ἀκαθαρσίας καὶ ρυπαρότητος.

Θ. Γ. Κολοκοτρώνης

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, ἀντικρὺ τοῦ βιβλιοπωλείου Βέλμπεργ

ὁ πρῶτον ὑπαλληλος τοῦ ἐμπορικοῦ Κοκκῶνη κύριος

M. ΠΛΗΤΑΣ

ἤνοιξε κατάστημα ἐμπορικόν, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀπὸ ὅλα, μὲ ἓνα γοῦσ.ο μοναδικόν, καὶ με κατὰ τιμὰς εὐγενεστάτας καὶ λεπτὰς.

Κυρίως φιλικὰ, φοκόλα, φανέλλες ἀγγλικαῖς λεπταῖς, ὀμπρέλαις, εἶδη πολυτελείας, ἀρώματα, χίλια ἄλλα πράγματα, καὶ **ΚΑΠΕΛΛΑ ΚΥΡΙΩΝ**

ΤΟ ΣΑΠΩΝΟΠΟΙΕΙΟΝ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ

φέρει εἰς γνόσιν τῆς πολιτισμοῦ πελατείας του ὅτι ὁ παντοπώλης **Χρήστος Σικμοανδρόπουλος** πωλεῖ σάπωνα φέροντα **ψευδὸς τὴν ἐπιγραφὴν**

ΣΑΠΩΝ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ

Γίνονται δὲ αἱ προσήκουσαι ἐρευναι διὰ να ἀνακαλυφθῇ ὁ παραποιήσας. (Ε'. 4)

ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΟΝ ΠΑΣΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

ΟΙΝΟΙ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

(Ὁδὸς Σταδίου κάτωθεν τῆς οἰκίας Λύτσεικα)

ΛΑΥΡΙΟΝ

Εἰς τὸ ἐν Λαυρίῳ Κατάστημα

N. ΣΠΥΡΟΥ ΚΑΙ Σ'α

πωλοῦνται οἱ περίφημοι **οἶνοι ἀδελφῶν Οἰκονόμου**, ἐρυθροὶ καὶ λευκοὶ, εἰς τὰς αὐτὰς ὡς καὶ ἐν Ἀθήναις τιμὰς, προστιθεμένων μόνον τῶν ἐξόδων τῆς μεταφορᾶς καὶ τοῦ δημοτικοῦ φόρου. Τὸ αὐτὸ Κατάστημα δέχεται καὶ παραγγελίας διὰ προμήθευσιν μεγάλων ποσοτήτων

ΣΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, μετὰ τῶν ἐμπορικῶν Γαβαλιὰ καὶ Κοκοροπούλου.

Ὅλα τὰ εἶδη γραφικῆς ὕλης. — **Ἐπισκεπτήρια** χαλκογραφημένα καὶ ἄλλα τῆς στιγμῆς. — **Σφραγίδες** καὶ ἐπικεφαλίδες, χρυμολιθογραφημένας καὶ μὴ. — Μόνη ἀποθήκη τῶν ἐμπορικῶν **Κατασίχων** τοῦ Διεθνούς φήμης Καὶ ταστήματος τοῦ **EDLER** καὶ **CRISHE** τοῦ Ἀνυέρου. — Ἡ Μόνη ἀποθήκη τοῦ περὶ φήμου **σιγαροχάρτου ZOB.** Πρὸς δὲ

ΜΗΧΑΝΙΚ.ΟΝ ΦΑΚΕΛΟΠΟΙΕΙΟΝ.